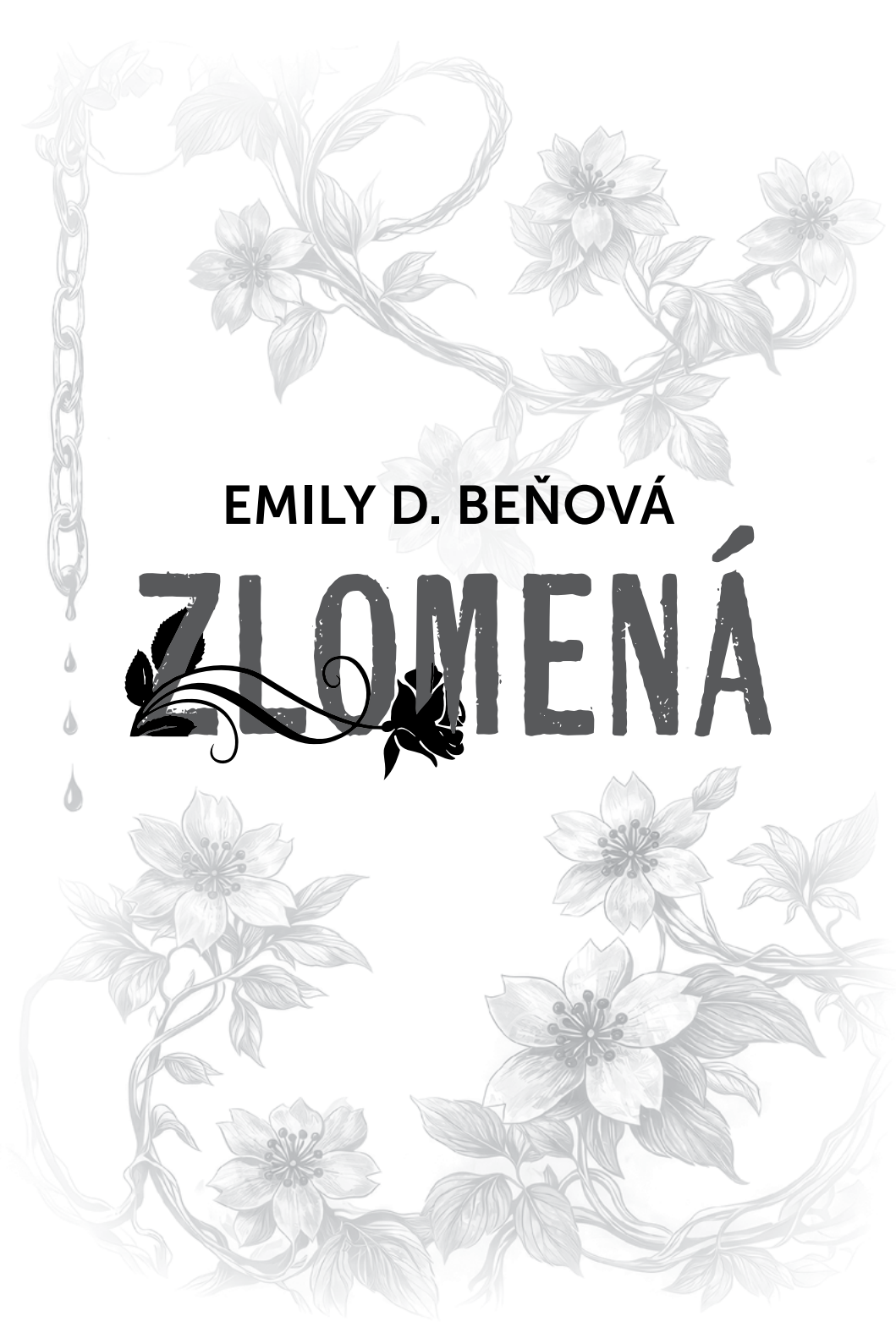

BROOKLYN
MIESTO PLNÉ TEMNOTY

ZLOMENÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

The background features a delicate, light gray floral border. It consists of several large, five-petaled flowers with prominent centers, interspersed with leaves and thin, winding vines. On the left side, a vertical chain with several links is depicted, with three teardrop-shaped droplets falling from it. The overall aesthetic is elegant and classic.

EMILY D. BEŇOVÁ

ZLOMENÁ

A black, stylized decorative flourish is positioned over the left side of the title 'ZLOMENÁ'. It features a series of elegant, swirling lines that culminate in a small, dark floral motif.

Táto kniha obsahuje grafické násilie a explicitné sexuálne scény,
ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov.

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Martina Urbanová
Barbora Jagnešáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Slanské Nové Mesto 38,
04418 Kalša

Rok vydania: 2026, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-69026-23-0

ISBN e-knihy: 978-80-69026-24-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-25-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-26-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

*Venujem svojim deťom,
ktoré sú zmyslom môjho života.*

*Zamilovať sa je ako dať niekomu
nabitú zbraň namierenú na srdce
a dúfať, že nestlačí spúšť.*

1. KAPITOLA

Dayana

Hudba kričí naplno, baby sa spokojne zvrátajú vo víre tanečného ošiaľu. Parket je natrieskaný, ibaže ja dnes nemám náladu. Viem, sľúbila som im, že sa budem baviť, veď mám narodeniny, lenže od včerajšieho večera som úplne mimo.

Napísal mi!

Napísal!

Nemôžem tomu uveriť a zároveň chcem dúfať, že to mohlo znamenať niečo viac. Nezabudol na moje narodeniny, a hoci viac neodpovedal, verím, že si moju správu prečítal. Baby o tom nevedia. Radšej som pomlčala, pretože viem, ako by začali básniť a snívať. To by nikam neviedlo. Okrem toho, bohato stačí, že naňho myslím viac, než je zdravé aj bez ich poznámok.

Vďaka nemu, teda skôr anonymovi, ktorého sa nikdy nepodarilo vypátrať, sa Brooklyn stal bezpečnejším miestom. Aspoň na istý čas. Najvyššieho komisára policajného konzília aj s jeho synom, a mnohých ďalších, posadili za mreže. Komisár zaspieval a razom sa strhla vlna, akú nik nečakal. Do väzby putovali vysokopostavení funkcionári firiem, politici a právnici. Skorumpované veľké ryby padali jedna za druhou ako ovce na porážke.

Avšak najväčšia úľava prišla až potom, ako boli mená Toma a Kennetha Castrovcov zbavené obvinení v plnom rozsahu. Leon, s vidinou slabšieho trestu, povedal všetko. Dostal tridsaťdva rokov. Jeho otcovi, sudcovi Miltonovi, pripadlo až štyridsaťosem, pretože jeho meno figurovalo v omnoho väčšom počte nekalých aktivít.

Čakať však, že budú mlčať aj v iných veciach, bolo naivné. Leon už neprestal hovoriť a odhalil aj skutočnosť, že Kenneth Castro neumrel a že sme boli celé týždne v kontakte. Padla som do víru záujmu novinárov a kamer. Denne pendlovali pred mojou vilou, podnikom... boli všade. Trvalo, kým sa situácia ako-tak upokojila a ja som sa konečne dokázala znova voľne nadýchnuť.

Dosiahli sme satisfakciu a spravodlivosť. Nepriatelia boli za mrežami a čakali ich nekonečné roky v celách s vysokým zabezpečením. Ukázalo sa, že v čiernych kšeftoch malo prsty veľmi veľa vplyvných ľudí. Medzi nimi aj niektorí naši odberatelia či politici, no spravodlivosť bola naozaj na mieste. Lavína, čo sa spustila, trvala takmer štyri mesiace a za ten čas poslali do väzenia štyridsaťdva ľudí.

A to ešte nebol koniec.

Kimberly mi mávne z parketu, ja sa len usmejem. Dnes naozaj nemám na zábavu chuť. Veď ani alkohol mi nechutí, a to som sa na dnešok ešte včera ráno tešila. Potom napísal a svet opäť pobledol. Uplynul polrok, čo je preč, avšak neprejde deň, aby som naňho nepomyslela. Netuším, kam zmizol, ale verím, že je v bezpečí.

Skontrolujem čas na luxusných hodinkách a odpijem zo svojho drinku. Je pol druhej ráno. Noc sa ani zďaleka nekončí, no ja sa už hodinu teším na posteľ a ticho, ktoré ma obklopí, len čo za sebou zavriem dvere spálne.

Joanna a Kimberly sa skvelo bavia a ja naoko tiež, lenže už ma to pretvarovanie unavuje. Cítim sa ako ženy bohatých prominentov, ktoré sa na každom bankete nadávajú, aké sú šťastné a spokojné v manželstve so svojimi mužmi. Pravda je však diametrálne odlišná od kecov, ktorými krmia okolie.

Mám dvadsaťosem rokov. Za rok som dosiahla naozaj veľa a odberatelia nám ležia pri nohách. Vo firme ideme na dvesto percent, vo vnútri som prázdna. Ako fľaša, ktorú hodili do mora bez odkazu.

Len prežívam. Zo dňa na deň. Z noci na noc. Kedy sa to vlastne stalo? Ako je možné, že som upadla do depresívneho kruhu, ktorý sa točí len okolo podniku? Kde je tá Dayana, ktorá sa dokázala tešiť z večera s priateľmi? Žeby naozaj umrela? Som ako tie staré vyprahnuté dámy, ktoré baví len háčkovanie a pozeranie telenoviel.

Usrknem si z drinku a unudene si odľúknem. Sme v podniku s diskotékou a môj ochrankár a šofér čakajú v aute. Síce mi už nič nehrozí, no ako úspešná podnikateľka, ktorá vzkriesila rodinný podnik z popola, sa na verejnosti už nesmiem pohybovať sama. Ocko a Kevin mali svojich nepriateľov, a hoci tí najnebezpečnejší sedia za mrežami, opatrnosti nie je nikdy dosť.

Leon a jeho otec síce boli za mrežami, ibaže poznala som tento skorumpovaný svet a priateľov či komplicov mohli mať kdekoľvek. A tak som spadla znova do sveta, v ktorom som nemohla chodiť sama takmer nikam.

Baby konečne dotancujú a sadnú si spať ku mne. Sú udýchané, líčka im horia od rozhorúčenia a na tvárach majú natešené výrazy.

„Tak táto pieseň bola úplná pecka, ale potrebujem pauzu. Nevládzem!“ kričí Kimberly, aby ju bolo počuť,

a vezme zo stola objednávkový leták, aby sa ním mohla ovietať.

„Už dávno mi to chýbalo!“ zakričí do revu hudby Joanna. „Musíme si takéto tancovačky zopakovať. Len Dayanu najbližšie najprv opijeme, aby sa začala usmievať.“

„Veď sa usmievam,“ zareagujem pobavene.

„Ja nič nevidím.“

Zazubím sa, nech mi dajú pokoj, no aj tak dodám, čo mám na srdci: „Baby, ja mám pocit, že som na to už stará.“

„Myslíš stará na tanec?“ háda Kimberly.

„Stará na diskotéky, opíjanie sa... ja neviem. Chcem od života niečo viac.“

„Viac?“ začuduje sa Joanna. „Máš úspešnú firmu, drahé šaty a chlapi sa na teba pozerajú ako na bohyňu. Si krásna, zdravá a úspešná. Ja myslím, že máš všetko.“

Zavrtím hlavou. „Šťastie vyzerá inak.“

„Pravda,“ povzdychne si Kimberly, lebo ma chápe. Vie, že som sa do Kennetha bezhlavo zamilovala, a hoci baby nepoznajú úplne všetky detaily, vedia dosť na to, aby im bolo jasné, že mojím odchodom vzal viac, než by som ochotne priznala. „Potrebujeme niekoho, kto by stál po našom boku. Ale už nijakí blbečkovia, čo si len potrebujú vrznúť a skočiť ďalej.“

„Mne matka opakuje, že by som sa mala vydať. Vraj som stará, ale keď mne je takto dobre,“ poznamená Joanna.

„Ja som minule čítala štúdiu,“ začne sčítaná Kimberly, „že žena by mala svoje prvé dieťa porodiť do tridsiatky. Neskôr je to pre tú ženu vraj nebezpečné.“

„Možné to je,“ pokrúti perami Joanna. „V každom prípade,“ zoširoka sa usmeje, „som takto spokojná.“

„Veď aj ja. A aj tak na lásku už neverím,“ uzavrie Kimberly.

„To sme tri,“ vmiesim sa do rozhovoru a ony sa na mňa pozerú. „Čo?! Ved' je to pravda. Kým my milujeme celým srdcom, oni ho majú len ako terč, do ktorého sa radi triafajú!“

„Baby, sme smoliarky. Prisahám, že to musí byť nejaké prekliatie,“ zúfa Kimberly a znova sa napije zo svojho miešaného drinku.

„Hej, na to si pripijeme,“ skríkne Joanna.

„Na smolu?“ nechápe Kimberly.

„Na to, že sme v tom spolu. V dobrom aj v zlom.“

Zasmejem sa a urobím to, čo ony. Zodvihnem svoj pohár a hudbu nepatrne pretne cinknutie skla o sklo.

„Na toto musíme tancovať!“ zapiští Kimberly, keď začne hrať ďalšia skvelá pesnička.

„Tá je naj...“ zašvitorí Joanna a vstane. Keď sa otočia ku mne, akosi vycítim, že je lepšie sa vytratiť.

„Kočky, nehnevajte sa, ja mám nadnes dosť. Pôjdem domov. Aj tak sa mi z tých drinkov točí hlava,“ zaklamem trochu.

„Ved' zábava je v tom najlepšom,“ podotkne Kimberly.

Vezmem si kabelku. „Som unavená. Po celý týždeň máme porady a jeden deň na oddych nestačí. Možno sa niekedy zastavím v ateliéri a poklebetíme.“ Rozlúčim sa s bozkami na líca a prederiem sa cez plný podnik, kam smie len smotánka, na ulicu. Vonku je príjemná letná noc a na okraji parkoviska stojí moje auto.

Zachary, ktorý ma zazrie ako prvý, mi otvorí zadné dvere. „Je všetko v poriadku?“ spýta sa podozrieavo.

„V najlepšom, ale som unavená.“

Prikývne, na viac sa nepýta. Keď nastúpim, zavrie za mnou dvere a aj on naskočí do auta. Unavene zložím hlavu na opierku a pozriem sa von tmavým oknom. Mala by som ho pustiť z hlavy, zabudnúť, lenže niektoré veci sa jednoducho nedajú splniť.

V aute panuje tíš, len Zachary prehodí pár slov so šoferom. Hovoria potichu a ja vlastne ani neviem o čom. Siahnem do kabelky a vytiahnem mobil.

Chýbaš mi.

Stlačím *odoslať*. Neprekvapí ma, keď mi mobil oznámi, že sa správu nepodarilo doručiť. Isteže nie. Mobil má celé mesiace vypnutý. Frustrrovane si povzdychnem a znova pozriem z okna.

Nočný Brooklyn je pekný. Kedysi som jeho ulice brázdila s partiou priateľov, celá natešená a plná životného elánu. Dnes je to už len minulosť, na ktorú si ledva pamätám. Tak veľa sa zmenilo...

Po dlhej ceste sme konečne doma. Vstúpim do vily a som sama. Sama ako prst. S jeho odchodom sa dom vyprázdnil. Zostalo len zopár tých, ktorí mali o prácu naozaj záujem.

Prejdem tichým prízemím až do izby na poschodí. Z uší si zvesím náušnice a vyzujem si lodičky na vysokom podpätku. V kroku si vyzlečiem čierne elegantné šaty. Rýchla sprcha ma na okamih preberie, no aj tak sa v nočnej košielke všuchnem do postele a nazriem na mobil.

Dobrá noc.

Správu sa nepodarilo odoslať.

Víkend je za mnou, a tak znova sedím vo firme a podpisujem zmluvu s kupcom. Podarilo sa nám uzavrieť skvelý

obchod a na záver to spečatíme potrasením pravíc. Verný Victor ich už len odprevadí k dverám a nás čaká obed s ďalšími klientmi. Ešte predtým sa vráti ku mne a víťazoslávne sa usmeje.

„Boríte mýty, slečna Dayana.“

„To len nemôžu odolať môjmu prirodzenému šarmu,“ uškrniem sa.

„O tom ani nepochybujem.“ Kývne hlavou zdvorilým spôsobom. „Ale rád by som upovedomil vedenie výroby o budúcich zmenách. Naozaj trváte na tom, že prijmem ďalších ľudí?“

„Áno.“

„Ale tú istú robotu by mohli robiť aj tí, čo sú tam.“

„Tým by sme im len pridali. Už sme sa o tom bavili, Victor.“

„Noví zamestnanci sa rovnajú novým výdavkom.“

„Myslím, že si to môžeme dovoliť. Alebo sa mýlim?“

„Nemýlite, ale váš otec by nadvýrobu radšej rozdelil a pritlačil na ľudí, aby podali lepší výkon, než aby najal nových.“

„Môj otec tu teraz nie je. Som tu ja. Zamestnanci idú denne na plný výkon. Ak im pridáme, nezvládnu to.“

„Podľa mňa zvládnu.“

Vzdychnem si, vezmem zo stola mobil a vhodím ho do kabelky. Som vyčerpaná a nemám chuť dohadovať sa o veciach, ktoré sme už riešili. „Toto sme už prebrali a je to uzavreté. Snáď sme sa pochopili, Victor.“

Muž s pokorou prikývne a stiahne sa. „Isteže. Beriem to ako hotovú vec. Zavolám hlavnému predákovi a vyzvem ho, aby zabezpečil nábor ďalších zamestnancov.“

„Ďakujem. Avšak ponáhľajte sa. Čaká nás obed s klientom.“

Muž prikývne a rýchlo opustí kanceláriu.

Skontrolujem čas, máme ešte desať minút, no najradšej by som bola, keby to bolo za nami a uzavreté v náš prospech. Cítim únavu. Víkend ubehol ako mávnutím ruky, ledva som si ho uvedomila.

Kým piatky máme bankety, v sobotu pracujem z domu a večer sa z času na čas zastavím za babami alebo si skočíme len tak do mesta či na diskotéku. Nedeľu takmer celú prespím. Jeden deň na oddych je skutočne málo. Uvedomujem si to, lenže prácu odložiť nemôžem a od báb sa tiež nechcem úplne dištancovať.

Cestou z kancelárie podám sekretárke niekoľko dokumentov a v okamihu, ako sa pomaly presuniem k výťahu, vyjde zo svojej kancelárie Victor.

„Všetko je vybavené, ako ste žiadali.“

„Výborne. Môžeme teda ísť?“

Pokynie rukou, aby som šla ako prvá, a ja viac neváham.

Reštaurácia, kde máme dohodnutý obed, je plná. Je jedným z luxusných miest, ktoré denne navštevujem. Dnes sme sa rozhodli pre súkromný salónik, aby sme pri jedle a rokovaní nepútali pozornosť prísediacich zákazníkov.

Klient príde načas. Victor, ako moja pravá ruka, si sadne vedľa mňa, klient naproti a mávne na čašníka, aby nechal priniesť vopred dohodnuté menu. Jeme v tichosti, potom sa pokojný obed pretaví do pracovnej podoby. Bavíme sa o dodaní nových zbraní väčšieho kalibra pre ruský trh a upresňujeme spôsoby dodania. Klient si želá expresnú prepravu, no sme takí vyťažení, že sa musí zmieriť s dodaním o týždeň.

„Je nám to ľúto, ale iste chápete, že je naša firma naozaj vyhľadávaná. Vieme vám to zabezpečiť až na budúci týždeň, ako povedala slečna Bellaronová,“ zopakuje Victor a mladík sa usmeje.

„V poriadku. Ak sa inak nedá, budem to musieť akceptovať,“ prikývne klient Sergej Iljušin skvelou angličtinou. „Avšak moje sklamanie by mohlo zmierniť pozvanie na večeru.“

Ak by som pila, zabehlo by mi. Aj Victor naňho hľadí ako obarený, lenže Sergej má oči iba pre mňa.

Usmejem sa. „Som vaším pozvaním polichotená, pán Iljušin, musím žiaľ odmietnuť. Riadim sa prísnyim pravidlom a nenadväzujem dôvernejšie vzťahy s klientmi našej firmy.“

Muž sa smutne pousmeje a sklopí zrak. Ak som jeho ego zranila, snaží sa to uhrať do autu. „Pochopiteľne. Odpuštite mi neprofesionálne zlyhanie.“

„Máte to odpustené. Ak je to všetko...“

Pochopí. Vstane, ako vyžaduje bontón, a príde mi odsunúť stoličku. Nemusel to spraviť, ale očividne na mňa chce silou-mocou urobiť dojem.

Zdvihnem sa zo stoličky, vezmem si kabelku, ktorú mi pohotovo podá Victor, a rozlúčime sa s klientom potrasením rúk. Galantný štyridsiatnik však v sebe nezaprie skúseného zvodcu a vtisne mi na chrbát ruky pomyselný bozk. Etiketa nedovoľuje, aby sa ma dotkol perami, kým to sama nedovolím, a preto len naznačí bozk a vystrie sa.

„Bolo mi cťou znova s vami obchodovať, slečna Bellaronová.“

Usmejem sa. „Aj mne je potešením, pán Iljušin.“

„Dasvidanja!“ povie po rusky, rozlúči sa aj s Victorom a odíde z reštaurácie ako prvý.

„Aký galantný muž,“ pošepne mi Victor a strčí do koženého puzdra bankovku, ktorou zaplatí za obed. Isteže, všetko to ide z firemného rozpočtu.

„Priveľmi snaživý.“

„Hlavne slobodný.“

Pozriem sa naňho. „Mám čítať medzi riadkami?“

Victor pokynie rukou, aby som vykročila. „Ste na firmu sama. Muž by vám mohol odľahčiť od väčšiny úkonov. Isteže, stále budete hlavou firmy vy, ale ten správny muž by vás odbremenil.“

„Pán Iljušin to rozhodne nebude, Victor. Bol na mňa príliš umelý.“

„Umelý?“ počuduje sa v kroku.

„Príliš... naškrobený.“

„Galantný a ovláda etiketu na výbornú.“

„Radšej niekoho, čo ju vôbec nerešpektuje, ako chlapa, čo mi aj bozk dá na diaľku, aby zachoval bontón. Naozaj nie. Ďakujem.“

Muž po mojom boku sa pobavene zasmeje a vonku ma nechá, aby som do auta nastúpila ako prvá. Potom naskočí aj on a vodič za nami zabuchne dvere.

2. KAPITOLA

Dayana

Cesta do firmy je vždy úmorná. Čaká ma kopec práce, ktorú nemôžem odložiť, ani sa tváriť, že neexistuje, i keď by som to všetko celkom rada hodila za hlavu a odstrelila sa niekam na Mesiac. Nemusí to byť doslova na Mesiac, ale minimálne taká chata by mi prišla vhod. Naposledy som tam bola asi mesiac po jeho odchode, čo je už dávnu minulosťou.

V sále číslo jeden sa začne dlhé rokovanie. Potrebujeme dokúpiť súčiastky, a kým jedna nemecká firma nás preťaženie výroby odmietla, sme nútení uzavrieť zmluvu s ďalšou. A preto teraz sedím na pohodlnej stoličke a prezerám si ich ponuku. Majú všetko, čo budeme potrebovať, a to je ich veľkou výhodou. Mali sme možnosť nazrieť do troch rôznych výrobní. Ani jedna nespĺňala naše požiadavky na sto percent. Isteže, mohli sme kombinovať rôznych distribútorov, no vždy je výhodnejšie nakupovať na jednom mieste a platiť za prepravu len raz.

Chvíľu vyjednávame. Pokúšame sa zraziť ceny. Ako správni obchodníci chceme nakúpiť za čo najlepšiu cenu, a hoci sa pán Detrich sprvoti bráni a odmieta akékoľvek zľavovanie, môj intelekt znova udrie a on po hodine jednaní a návrhov prikývne.

„Vyhrali ste, slečna Bellaronová,“ povie možno päťdesiatnik s nemeckým prízvukom a vystrie ku mne pravačku. „Ak vezmete všetko, čo ste zdokladovali, zľava je vaša!“

Tiež vstanem a podám mu ruku. „Je radosť s vami obchodovať, pán Detrich.“

„Potešenie je na mojej strane. Nestáva sa mi často, že mám tú česť obchodovať s takým inteligentným zákazníkom, ktorý má obchodného ducha jednoducho v krvi.“

Usmejem sa. Pravda je taká, že všetky tieto finty ma naučil Victor. To jemu by mal ďakovať, no neodvážim sa ani muknúť. „Ďakujem. Takže sme dohodnutí.“

„Ozveme sa vám, keď budeme mať všetko pripravené.“

„Už teraz sa nevieme dočkať,“ povie Victor a potrasie si s mužom pravicou. Mne na rozlúčku zloží už len ľahký úklon a opustí sálu.

„Počínali sme si dobre.“

„To vy,“ opraví ma Victor a pozbiera zo stola dokumenty.

„Ale učiteľom ste vy.“

Polichotene sa usmeje. „Mal som za učiteľa vášho otca. Umenie vyjednávať je privilegiom šikovných ľudí. Ste mu veľmi podobná.“

„Kevin sa mu podobal viac,“ vyslovím ticho a pomalými krokmi opustím sálu. Čaká nás ďalšie rokovanie.

„Kdeže, slečna. Ani omylom. Váš brat bol síce švihák a so slovami to vedel, nebol však taký šikovný ako vy. Bez urážky, samozrejme.“

„To je v poriadku.“

„Vy sa na túto pozíciu hodíte viac. Ste pre vedenie firmy ako stvorená.“

„Prehánate,“ zhodnotím pobavene a zastaneme pri stole sekretárky. „Niečo nové?“

„Volala vaša slúžka. Mám vám odkázať, že prišla soľ do kúpeľa a príde aj ten masér, čo naposledy.“

„Výborne. Ešte niečo?“

„Viac nič.“

„Ďakujem, Trisha.“ Zvrtnem sa na päte, a kým Victor odíde do svojej kancelárie, ja si doprajem pár minút ticha u seba.

Dni sa opakujú. Akoby sa stále dookola odohrával ten istý deň.

Kolotoč.

Stereotyp.

Úmor...

Deň čo deň riešim to isté, a zároveň vždy niečo iné. Každou uplynutou hodinou si uvedomujem čoraz silnejšie vyčerpanie. Victor má pravdu. Som len žena. Je toho na mňa priveľa. Muž by mi pomohol rozložiť váhu, ibaže ako nájsť toho pravého? Zveriť firmu niekomu cudziemu je ako hodiť surové mäso šelmám a dúfať, že ho nezožerú.

Od rána do večera ideme na sto percent, no už druhý týždeň pociťujem extrémnu únavu. Potrebujem pauzu. V noci mávam zlé sny a ráno sa budím zmorená. V práci ma čaká jedna porada za druhou. Akoby to nemalo konca. Telefonáty, maily, vybavovačky najrôznejších maličkostí. Nikto bez môjho vedomia či súhlasu neurobí ani škrt. Potrebujem vypadnúť. Aspoň na okamih. Na pár dní.

Alebo možno navždy...

V tichu kancelárie sa pokúšam načerpať energiu. Mnohé veci sú nad moje sily. Dovoľenku som nemala viac ako pol roka. Skutočne by som sa mala vydať a nechať vedenie firmy na muža. Lenže ja milujem Kennetha. O iných nemám záujem, hoci je pravda, že mi mnohí dvoria. Dokonca sa znova objavuje aj Emilio, avšak už len ako priateľ. Prijal

moje ospravedlnenie, aj keď viem, že odpustiť mi nedokáže. Nie teraz. Chce to čas. Príliš neskoro som zistila, ako veľmi som mu krivdila a že všetko bolo celkom inak.

Kevin ho neznášal, lebo mu prebral Kimberly, a tak sa medzi nimi otvorila priepasť. Kedysi spolu podporovali umenie, to všetko je však už len matná spomienka.

Vylovím z kabelky mobil a pozriem sa na čas. Odmietnem niekoľko reklamných mailov a otvorím si jeho správu.

Všetko najlepšie!

Usmejem sa a stlačím *odpovedať*.

Prajem si, aby sa Leon dostal von. Prinútilo by ťa to vrátiť sa.

Správu sa nepodarilo odoslať.

Ukazovákom pravej ruky obkreslím líniu mobilu a vzdychnem si.

Kiežby si tu bol... kiežby...

Správu sa nepodarilo odoslať.

Na dverách kancelárie sa ozve tiché zaklopanie, dnu nazrie Trisha. Jedna z tých, ktoré so mnou zostali, i keď on odišiel. „Prepáčte, že ruším, slečna Dayana, ale je neskoro. Všetko som už urobila, tak by som rada šla.“

„Pokoje choďte. Aj ja končím.“

Prikývne, no v okamihu, ako chce odísť, ju zastavím so srdcom v hrdle i pochabými myšlienkami. Čo ak?

„Trisha?“

„Áno, slečna?“

Voláva vám, alebo niekomu inému, aby sa na mňa spýtal?
Mám tie slová doslova na jazyku, zrazu ich ale nedokážem vyriečiť. Možno zo strachu, že by ma pravda zranila. Nakoniec len zavrtím hlavou a usmejem sa. „Vlastne nič. Dobrú noc.“

„Aj vám.“ Zdvorilo prikývne a je preč.

Nakrátko privriem oči a vzdychnem si. *Už prestaň, Dayana! Prešiel týždeň. Ak by chcel, ozval by sa.*

Možno by som si mala začať s niekým iným. S kýmkoľvek, kto ma aspoň trochu zaujme. Žiaľ, taký sa ešte neobjavil. Keď oči znova otvorím, dvere kancelárie sa po zaklopaní otvoria, vstúpi Victor. „Ešte ste tu?“

„Potrebujete niečo?“

„Len jeden podpis. Zabudli ste podpísať zmluvu na tie narážačky.“

„Vážne?“

Podá mi papiere, nazriem do nich. Pozorne si ich prehlídnem, má pravdu. „Prepáčte, nechápem, ako sa mi to mohlo stať!?“

„To je v poriadku. Je toho priveľa.“

Podpíšem sa a papiere mu vrátim. „Je normálne, že mám chuť zabuchnúť dvere a od všetkého ujsť?“

„Chápem, že ste vyčerpaná, lenže sme v rozbehnutom vlaku a vyskočiť z neho, či zatiahnuť ručnú brzdu, by nás stálo miliardy dolárov.“

„Som si toho vedomá.“

„Chod'te domov. Dajte si kúpeľ, doprajte si masáž alebo si len tak ľahnite a oddýchnite si. Je pred nami víkend. Konečne sa nekoná nijaký banket či benefičný večierok. Uvidíte, že sa v pondelok vrátite s novým dychom.“

Ako veľmi sa Victor mýlil! Neoddýchla som si. Práve naopak. Akoby ma ťarcha celého impéria ťahala ku dnu. Po prvý raz po celých mesiacoch cítim, ako sa dusím. Dni sa podobajú a letia šialeným tempom. Predajcovia, kupci, objednávky, porady, mítingy, plesy, bankety, charitatívne večierky... Dnes už len sedím a hľadím na neurčitý bod na stole. Mám pocit, že kričím, ale nikto nezodvihne hlavu, aby sa na mňa pozrel. Uplietla som na seba bič a realita ma drví z každej strany.

Nezvládam to. Som vyčerpaná.

Muži sa zhovárajú. Ženy sa smejú. Celá brooklynská smotánka je tu. Všetci vysokopostavení prominenti si dokazujú svoju výnimočnosť a ja mám pocit, že na mňa padajú steny. Stoly sa prehýbajú pod váhou jedla, ženy sa falošne usmievajú na svoje „priateľky“ a chvália im skvelé účesy, šaty, šperky. Džentlmeni vyťahujú svoje úspechy, dokazujúc si, že sú tí najlepší, najbohatší či najvplyvnejší. Mám pocit, že sa moja loď potápa. Je tu hluk. Strašný hluk.

Korpulentnejšia dáma vedľa mňa mi stále niečo hovorí. Nadáva na svojho muža, lebo si dnes viac vypil, a pritom si ani neuvedomuje, že ju už takmer nepočúvam. Dusím sa. Vidina úteku ešte nikdy nebola taká žiadaná. Potrebujem byť sama. Úplne sama.

Len ja a ticho, ktoré teraz zúfalo hľadám.

„A ja mu hovorím: *Ak to urobíš ešte raz, zbalím ti päť slivák a pôjdeš.* A ten chrapúň zatresol dvere, až celý barak zadunel, a nechal ma tak. Bez slova. Ako keby som nič nehovorila! Ak by som vrátila čas, nikdy by som sa zaňho nevydala, no teraz už čo? Obetovala som mu tridsať rokov. *Tridsať!* Myslíte si, že si to váži? *Vôbec!* Na návrat je už neskoro. Mala som počúvať

svoju matku, keď mi hovorila, že s tým chlapom šťastná nebudem. Mala som si vziať radšej jeho brata. Ten bol iná trieda, fešák, len čo je pravda, ale ak je človek zamilovaný, nevidí jasne. Aspoňže spolu máme pekné deti. Inak, syn je profesionálny vojak. Vysoká funkcia. Teraz je v Iráne a doma ho čaká žena a malé dieťa. Milujem svoje vnúča. Je to anjelič. Čistý syn. Viete, ja mám aj dcéru. Tá o vydávaní nechce ani počuť. Ona je strašne tvrdohlavá a...“

„Mlčte!“ šepnem a ona sa na mňa zaskočene pozrie.

„Čo ste hovorili, dušička?“

Pozriem sa na ňu a usmejem sa. „Pôjdem na vzduch.“

„Ale iste. Pokojne. Pôjdem s vami, ešte vám toho musím veľa povedať.“

Kristepane, len to nie!

Vyskočím na nohy, vezmem si kabelku, a kým ona bľaboce o tom, že pôjdeme na balkón, kde si zapáli, ja trielim k východu. Čo najďalej od nej. Preč z tohto miesta, z tohto sveta... Potrebujem sa nadýchnuť, inak sa zbláznim. Lenže ani vonku nedostávam, čo hľadám. Nie som pred hotelom sama.

Nádych a výdych! Nádych a výdych...

„Slečna Dayana,“ osloví ma Zachary. Asi si myslel, že ho nevidím, ja ho ignorujem úmyselne. „Stalo sa niečo?“

Pozriem sa na šoféra, stojí pri aute a sleduje ma. V hlave mi hučí, akoby som bola stále dnu a počúvala tú korpulentnú dámu. Toľko bľaboty, tak veľa ľudí. Padá na mňa celé nebo. Potrebujem do ticha. Musím od toho všetkého uniknúť.

„Slečna Dayana,“ prihovára sa mi Zachary čoraz znepokojenejšie.

Počujem šum, krik, pieseň, čo hral orchester, a potom je tu Zachary, ktorý sa mi prihovára, ibaže jediné, čo teraz vnímam, je strach.

Už nemôžem! Nemôžem...

„Slečna...”

„Potrebujem byť sama.”

„Samozrejme. Odveziem vás domov.”

Zavrtím hlavou. Odstúpim a on zmeravie ešte viac.

„Slečna Bellaronová!”

„Prosím, Zachary... Nechajte ma ísť.”

„To nemôžem.”

„Nezvládam to. Prosím, nechajte ma samu. Zavolám si taxík.”

„Dayana,” šepne dôverne, no ja nemôžem.

„Chod'te preč!” syknem. „Vráťte sa domov a nechajte ma na pokoji! Čo to nechápete? Zmiznite! Chod'te do čerta!” precedím cez zuby.

Hľadá na mňa ako na niekoho, kto sa práve pomiatol, a možno som sa aj. Som v koncoch. Šaliem. V hlave mám samé výpočty, akcie, fúzie a obchody. Potrebujem byť aspoň na okamih sama. Len ja a tento svet.

Kráčam ulicou, rukami sa objímam a dýcham z plných pľúc. Na pleci sa mi hompáľa kabelka, naše auto zostalo ďaleko za mnou. Zachary ma nenasleduje.

Objímam sa ešte tuhšie a idem ďalej. Som len ja, tma a toto mesto. Po chodníku občas prejde nejaký chodec, inak som tu o takomto čase úplne sama.

Ticho mi pomáha. Dovoľuje mi premýšľať. Mala by som sa vydať, zveriť firmu niekomu, kto mi pomôže, kto ma odbremení... Lenže *on* by sa so mnou nikdy neoženil. *On* ma nikdy nemiloval a nevráti sa.

Inému by som firmu nezverila. Jemu som dôverovala, a aj tak to nikam neviedlo. Odišiel. Stlačil spúšť na pomyselnéj zbrani a nechal ma vykrváčať. Nevyčítam mu to. Od začiatku som vedela, aké to bude a čo môžem čakať.

Skloním pohľad k drahým lodičkám, keď pri chodníku z ničoho nič prudko zabrzdí čierna dodávka. Vyľakane sa strhnem za zvukom, lebo prvé sekundy mám pocit, že sa stala nehoda, ale nie je to tak. Zamrznem v šoku, keď auto dorazí takmer ku mne a zastane tak blízko, až úplne zabudnem dýchať. *Takmer ma zrazilo!*

Chcem kričať, vynadať akémusi hlupákovi, nezmôžem sa však na slovo. Sledujem, ako sa bočné dvere odsunú a von vyskočia dvaja muži v maskách. Krvi by sa mi nedorezal. Nohami úplne vrastiem do zeme. Chcem kričať, no ledva stihnem pochopiť, čo sa deje. Jeden ma strhne k sebe, druhý mi zalepí ústa páskou a zrazu som v aute.

Bránim sa a kričím, dodávka sa pohne a ja sa pošmyknem na podlahe až k zadným dverám. Neviem, či som si udrela viac hlavu alebo kolená, chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, čo sa naozaj udialo. Muži mi na hlavu navlečú čierne látkové vrece a ruky spútajú vpredu. Nieкто ma schmatne popod pazuchy a posadí do kúta. Strach, čo vnímam, je doslova panický. Toto nebude Kenneth!

Ledva tie pocity rozpitvem, sme na mieste. Asi sme nešli ďaleko, pretože auto prudko zastane a všetko utíchne. Nieкто otvorí dvere a ktosi ďalší ma schmatne za rameno a vytiahne z auta. Nič nevidím, počujem len šuchotavé kroky a vlastné srdce, ktoré mi trieska o hrudný kôš. Na jazyku cítim pachuť smrti a dych sa mi búri ako po behu cez prekážky. Dvere na dodávke sa zabuchnú, auto naštartuje a je preč.

Vnímam len zvuky pod nohami, razom sme dnu. Klopkanie podpätkov znie inak. Ocitnem sa v kresle alebo na stoličke. Voľakto mi strhne vrece z hlavy, zbadám muža. Tmavého a škaredého. Stojí pred svojím stolom a v ústach prehadzuje zápalku. Miesto, kde sa nachádzam, je akási

kancelária bez okien. Svieti tu len lampa na pracovnom stole. Vidím niekoľko dekorácií, v kúte na vešiaku veľké sombrero a na stole popolník a pravé cigary.

Muž predou mnou naznačí niečo posunkom tomu, čo je vedľa, a ten poslúchne. Nahmatá okraj lepiacej pásky a bezcitne mi ju strhne. Ubolene syknem a zadívam sa znova na muža pred sebou. Má zlaté zuby, na krku a rukách tetovania, vyzerá nebezpečne. Je to starší muž, no je mi jasné, že ma neuniesol kvôli káve.

„Vieš, kto som?“ Hlas má chrapľavý a desivo temný. Spoznala by som ho medzi stovkami iných.

„Nie.“ Strach ma páli na krížoch. Plačem, som vydesená ako vtáča. Ani neviem, kde mám kabelku. „Netuším, kto ste,“ šepnem v strachu, úprimne. Nikdy predtým som ho nevidela.

Čo odo mňa chce? Muž, čo ma sem doviedol, len stojí a mlčí. Ruky má prekrížené na hrudníku a tvári sa arogantne. Tiež je samé tetovanie a na pravom obočí sa mu ťahne nepekná jazva.

„A Kennetha Castra poznáš?“

Naprázdnou prehltne.

Zazubí sa. Jeho zlaté zuby sa aj pri tom chabom svetle zalesknú. „Takže poznáš. Bola si jeho kurva, že?“

Neodpoviem, lebo neviem, ako reagovať.

„Vieš, kde je?“

Zavrtím hlavou.

„Prečo mám pocit, že mi klameš?“ Zatne zuby a preloží si ruky na hrudi ako ten po mojej ľavici.

„Neklamem. Neviem, kde je.“

„Ozýva sa ti?“

„Nie.“

„Ale ja viem, že stále dáva pozor, len z diaľky.“

„Pustite ma, prosím. Ja nič neviem!“

Usmeje sa, dokonca sa rozosmeje, a ten vedľa mňa tiež. „Nemusíš nič vedieť, kráska. Stačí, že on pozná každý tvoj krok. Mám pre neho odkaz a ty mu ho odovzdáš.“ Nečaká na moju odpoveď a spokojne pokračuje ďalej: „Ten skurvený špinavec ma kedysi veľmi nasral. A ja som sa rozhodol, že mu to vrátim. Trochu mi trvalo, kým som sa k tebe dostal, strážia ťa ako zlaté prasiatko, ale dnes si mi to veľmi uľahčila. Trochu sa ti predstavím.“ Vytiahne si cigaru, s pôžitkom ju ovonia a opäť uprie svoju pozornosť na mňa. „Hovorí mi Mexičan. On už bude vedieť, o kom je reč. Povieš mu, že si sa so mnou stretla a odkážeš mu, že ho zabijem.“

„Pustite ma! Ja vás nepoznám. Nevie, kde Kenneth je. Prosím, nechajte ma odísť!“

Vyberie si zápalku a znova sa na mňa zadíva. Potom sa pozrie na svojho spoločníka a napriami sa. Mladík, čo stál vedľa mňa, ma schmatne a postaví. Súperim s ním, snažím sa ho odstrčiť, kričím a volám o pomoc, kým ma bruchom nepritlačí o tvrdý stôl a Mexičan mi na krk nepriloží nôž.

„Mukni a podrežem ťa, rozumieš?“

Neodpoviem, on na to ani nečaká. Podá nôž svojmu komplicovi a prejde za mňa. Vidím ho pri nohách, lenže stále ničomu nerozumiem. Pochopím, keď mi vyhrnie šaty a roztrhá nohavičky.

„Bože, nie!“ Šok a strach ma drvivo paralyzujú.

„Pekná kurvička.“ Zovrie mi zadok, kruto a bolestivo, a ja zatnem zuby.

Plačem ešte viac, no on sa len škerí a rozopína si nohavice. *Nie! Bože, prosím! Nie!* Chvejem sa strachom a nariekam, prosím ho v duchu, aby to nerobil, aby to bol iba zlý

sen. Žiaľ, on to myslí vážne. Potom to príde. Chlipnem po kyslíku, keď ho do mňa surovo strčí a ubolene zaskučím. Vráža do mňa prudko, bezcitne a bolestivo sa na mne ukája a ja zvieram zuby aj spútané ruky a modlím sa, aby to netrvalo večnosť.

V duchu ho zabíjam, preklínam. Nenávidím.

Našťastie sa urobí rýchlo, na moje šaty, a nato sa spokojne zasmeje. „Pozdrav odo mňa toho podliaka a povedz mu, že si ho nájdem a pôjde dole.“ Zapne si nohavice a odstúpi.

Ležím tam, tichá a zlomená. Zavriem oči a načúvam tlkotu svojho srdca.

Chcem umrieť.

Myslím na Kennetha. Na jeho zelené oči, úsmev a rovný nos. Na mocné ramená a nežné ruky. Mexičan si zapáli cigaru a sotí ma na zem, kam sa vydesene zošuchnem. Čo ešte chce? Zašľukuje a čupne si ku mne. Potetovanou rukou mi zovrie bradu, prinúti ma pozrieť sa mu do tváre. Mám v očiach len nenávisť a prajem mu smrť.

Potiahne si ešte raz a mňa na okamih upúta žeravá päta cigary. Spustí ruku, na stehne v blízkosti lona ucítim bolesť. Vykríknem, keď mi horúčava spáli kožu.

„Môj podpis,“ povie pobavene, a kým ja sa zvíjam v pálčivej bolesti, vytiahne svoj vyskakovací nôž a uchopí mi prameň vlasov. Stačí mu jediný pohyb a moje vlasy skončia v jeho tmavej potetovanej pravačke. „Na pamiatku. Ako trofej,“ šepne a privonia k svojmu „úlovku“.

Kiežby si vzal len ten...

Mrkne na svojho spoločníka, niečo mu naznačí, a znova si zapáli zahasenú cigaru. „Vezmi ju a vyhod' pred vilou. Viac nerieš. Má dosť.“

Zvyšok cesty nesledujem. Viem iba to, že ma postavil na nohy a kamsi vliekol. Len okrajovo vnímam tú istú

dodávku a drmotanie. Cesta tam trvá dlho, no pred vilou otvoria dvere, rozviažu mi ruky a vyhodia ma von. Pád necítim. Necítim nič. Ako v sne zachytávam, že na mňa čosi padlo, pri tvári mi zadrkocne kabelka.

Auto zaflekujе a zmizne v diaľke. Z havranej brány sa vyrúti správca a hneď po ňom s krikom Zachary. A potom akoby som vypla. Posledné, čo zachytím, je Zacharyho náruč a auto. Ani neviem, či začul moje šepotanie, keď som opakovala jediné slovo – *Mexičan...*

